

A Bösörményi Körútfutók 2010-es versenyeredményei

Erdélyi körút 2010. június 4-7., Tusnádfürdői félmaraton

Veterán Atlétikai Európa-bajnokság 2010. július 15-24., Nyíregyháza

III. Zagyvamenti Maraton 2010. augusztus 29., Jászberény

25. Nike Félmaraton 2010. szeptember 5., Budapest

Spartathlon 2010. szeptember 24-25.

Tokaji kerékpártúra 2010. október 2.

15. Coca Cola Női Futógála, Budapest, 2010. október 17.

Erdély futtában...

Erdélyi körút 2010. június 4-7., Tusnádfürdői félmaraton

Az erdélyi körút az emberek többsége által dédelgetett úticél. Ha elsőre nem is lehet mélységében és részleteiben megismerni, legalább csak testközelből rácsodálkozni minél több sajátosságára Erdélynek. Az itteni mesebeli természeti világ és építészeti ritkaságok csodájára járni, ha máshogy nem akkor legalább futtában.

A Böszörményi Körútfutók SE csapata nagy dologra vállalkozott június első hétvégén, ugyanis 4 böszörményi futó, kiegészülve egy debreceni sporttárssal és 3 kísérővel, akik szurkolótáborként is funkcionáltak erdélyi túrára kerekedett. A mindenkinek kötelezőnek számító programok között egy szabadon választható program is akadt a futásra orientált tagoknak.

2010. június 4-én hajnali négykor indult el a lelkes csapat Böszörményből, akik kiegészülve a debreceni delegációval meg sem álltak a magyar-román határig. Az első számottevő turistázós helyszín a kiváló panorámát nyújtó *Királyhágó* volt. Ahol kicsit megidőzve egy kávé mellett gyönyörködtünk a tájban és beszéltük át a napi menetrendet.

Utunkat folytatva a Sebes-Körös forrásának felderítése után **Kolozsvárra** érkeztünk. Először a Farkas utcai református templom előtt álló *Szent Györgyszobrot* kerestük fel. Ennek eredeti párját 1373-ban készítette a kolozsvári testvérpár, Márton és György, amely Prágában a Hradzsín udvarán áll.

Majd a *Babeş-Bolyai Tudományegyetem* falai között és udvarán kukkantottunk be a méltán híres ásványkiállításba és szoborparkba. A városnézés a *Mátyás király lovas szobor* megtekintésével folytatódott, de sajnos a talpazat renoválása miatt a szobrot megemelve a ponyva alól kilógó lólábat, pontosabban csak a

patát láttuk. A téren még a *Szent Mihály-templom*ot csodáltuk meg belülről, a mívés munkával kifaragott szószéket és orgonát. Innen a híres kolozsvári szülöttek emlékházait, egykori szülőházait kerestük fel. *Mátyás házában* jelenleg képzőművészeti oktatás folyik, amivel szemben található a nagy erdélyi fejedelem, *Bocskai István szülőháza*. Itt szívélyes fogadtatónk körbevezetett, megmutatva Bocskai címerét és mellszobrát. Ez nagyon megható pillanat volt a tavalyi, 400 éves jubileum kapcsán tartott Bocskai emlékfutás résztvevőinek.

Kolozsvárt elhagyva a következő állomásunk **Marosvásárhely** volt. Ahol a pompás látványt nyújtott a főteret övező rengeteg templom, a *Kultúrpalota* és a *Közigazgatási Palota* is, amelyek a magyar szecesszió jegyében épültek. A városban még nagy szenzációt jelentett a hétfégi rally verseny kapcsán kiállított több tucat autó színpompája. Az idő szűkét figyelemmel tartva jóleső fagyizást követően tovább indultunk Parajd felé. Sajnos a sóbánya rövidebb nyitva tartása miatt vasárnapra kellett halasztani a látogatást. Így szálláshelyünk felé haladva már feltűntek a mívesebbnél mívesebb székelykapuk **Máréfalván**, amelynek a szomszédságában fekvő **Székelyudvarhelyen** szálltunk meg. A szállás elfoglalása után a közeli étteremben a helyi specialitásokkal ismerkedtünk, küküllőt és puliszkát kóstoltuk meg, közben pedig a szombati nap stratégiáját beszéltük át.

A másnapi koránkelést az indokolta, hogy a helyi idő szerinti 10:00 órakor kezdődött **Tusnádfürdőn** a versenyünk, ami otthoni számítással 9:00 óra volt. Így az egyszerűség kedvéért a továbbiakban a helyi időszámítást használva már 7 órakor útra keltünk, hogy idejében odaérjünk a helyszínre a szükséges papírugyeket elintézni,

magát a nevezést is, ugyanis az előnevezés különféle banki tranzakciók nemmegfelelősége miatt sikertelen volt. Így a nevezés és rajtszámfelvétel, a szervezőkkel való rövid ismerkedés, bemutatkozás után mindenki nekilátott a bemelegítésnek és lelki ráhangolódásnak. Az idő kissé borongós, ideális futóidőnek ígérkezett. A versenyen közel 100 fő állt rajthoz egyéniben és további személyek pedig váltóban teljesítették a távot, ami a félmaratonnak csak addig nevezhető, amíg a pálya íve felfele tartott, ugyanis 21 kilométert elérve erős lejtő következett...de ne szaladjunk ennyire előre.

A rajtnál rövid fotózkodás és ismerkedés a többi sporttárssal és a sípszót követően a csapat a közeli Sepsibükszád felé vette az irányt. Az egyutcás hegyi falu első frissítőállomásként is funkcionált, továbbá a helyiek díszsora között még lelkesebben folytattuk a hegyi menetet. Ezután a természet lágy ölén, kevésbé forgalmas hegyi úton

merészkedtünk felfelé, a fák hálás árnyékai között a szerpentinén kígyóztak fel a futók libasorban.

A 10 kilométeres frissítőt követően a Bálványosi elágazásnál (14,8 km) majd Mohos alatti kanyarnál (18,5 km) tudtuk a kissé kitikkadt szervezetünkbe újra és újra lelket önteni. De a frissítő eszem-izsom mellett a táj szépsége is nagy segítség volt, hogy az ember ne gondolkodjon folyton a *hogyan továbbon* és a *mijöhetmégen...*

A végső lejtős szakasz megpróbáltatásai után mindenki lendületesen és boldogan érkezett a pazar célfotós háttérképet biztosító Szent Anna-tónál elhelyezett célkapuhoz. A delegációnk közül elsőként Molnár Zoltán 1:57:26-os idővel ért célba, őt követte a 2 órán túli mezőny élén Fekete Antal (2:02:04), aki kategóriájában

harmadik lett. Majd érkezett Szabó Imre 2:09:02 idő elteltével. A női mezőnyben negyedikként tűnt fel a célban Nagy Enikő (2:20:12), hetedikként pedig Nagy Göde Zsuzsa (2:36:31), aki korcsoportjában a leggyorsabb volt, így a dobogó legtetejére állhatott fel. A versenyen rajthoz állt hosszú ideje sérült Zahorán Ádám is. Az örömteli futó pillanatokot követve még boldogabban folytatta a csapat a turistázást.

A *Szent Anna-tónál* szabadon választott program volt az andalgó csónakozás vagy a kalandos tó körüli séta. Ezt követően megnéztük a *Szent Anna-kápolnát*, amit a tó legendája is említ. Ezt követően a másik vulkanikus eredetű tavat kerestük fel, ami nevéből is érzékelhető mohával fedett és már csak 17 tükörszem utal eredeti

állagára. A turistavezetőnk gondosan elmagyarázta a *Mohos-tőzegláp* kialakulását és a természeti ritkaság múltját, jelenét és a várható jövőjét. A tavat benövő növényzet, fenyő, a jégkorszakból visszamaradt húsevő növény, a kereklevelű harmatfű, tarka tőzegmoha, erdei fenyő, mármorka, áfonya ámulatba ejtettek minket. Hangulatos kis pallón juthattunk be a fenyőerdő sűrűjében lapuló "kis tavacskákhoz". A séta közben a kísérőnk részletesen mesélt a környék természeti adottságairól és az ezeket bemutató szépirodalmi alkotásokról. Hazafelé tartva megálltunk **Csíkсомlyón**, ahol a hónap első szombatján esedékes ünnepi szertatásba csöppentünk a templomhoz érve. Az ünnep hangjai a Somlyó hegyet megmászva a búcsú helyszínén a *Hármashalom oltámál* is jó hallhatóak voltak. A napot tartalmasan zárva Székelyudvarhelyre érve mindenkinek jól esett a pihenő, tudva, hogy még a túra fele hátra van.

A vasárnapi, egész napos túraprogramon a *parajdi sóbánya* szerepelt, ahol a délelőttöt töltve tudónket felfrissítve indultunk megtekinteni a *Gyilkos tavat* és a *Békás szorost*. A csodálatos természeti kincsek között jutott időnk ebédelni, így a gyomrunkat is felfrissítve kitartóan kocsikáztunk.

Gyergyóalfalun álltunk meg egy rövid kávészünetre, amit az indokolt, hogy ez a község Hajdúböszörmény legfrissebb testvérvárosa. Az egyre nagyobb hőségben már csak a *Zetelaki víztározó* megtekintésére futotta időnkéből. Így Székelyudvarhelyre érve még elindultunk egy a szálláshelyünket felfedező sétára a Küküllő partján, a szoborparkban és a helyi ligetben, ahol hangulatos étteremben a kihagyhatatlan csorbaleves közben összegeztük az eddigi túra élményeit és terveztük az előttünk álló utolsó napot.

Hétfőn a szállást elhagyva a csomagunkat összeszedve korán reggel hazafelé vettük az irányt persze nem célirányosan, hanem egy-két programot még becsempészve. Ilyen volt egy gyors szuvenír beszerző séta Marosvásárhelyen, majd a Torda környékén kitartóan tartó kocsikázás.

A *Tordai-hasadék* látványa azonban feledtette a keresés alatt hiábavalóan eltelt perceket és megtett kilométereket. Csatatunk a rövidebb 2,5 kilométeres túrára vállalkozott, ami gyönyörű hegyoldalon vitt végig a patak partján, olykor pedig hidakon való átkelés tette hangulatossá az erdei sétát. A hőségben felmelegedett autóba pattanva legfőbb cél a minél gyorsabban otthon lenni volt. Így az autóból csodáltuk meg a bánffyhunyadi díszes, sajátos ízlésvilágú lemeztetőket, a távolodó mesebeli hegyeket és lankás völgyeket a mindenhol zöldet. Késő este értünk Bösörménybe, fáradtan és piszkosan, de lélekben és fejben felfrissülve és tisztán...

Nagy Enikő

Senior atléták találkozója

Veterán Atlétikai Európa-bajnokság 2010. július 15-24., Nyíregyháza

Kániukulai
hőségben küzdöttek
Európa öregifjú atlétái
egymással. 100
métertől maratonig,
vagyis az atlétika
valamennyi
versenyszámában.

Egyesületünket Fekete
Antal képviselte.
Maratoni távon inult, de
a tervezett
időeredménytől elmaradva ért célba (4:22).

Lehel vezér nyomán...

III. Zagyvamenti Maraton 2010. augusztus 29., Jászberény

Ismét sikerült egy jó kis hatásvadász, mondhatni "populista" címet találnom, de mint később kiderül, talán nem is oly túlzó ez a titulus.

Mit ragozzam, augusztus 29-én Jászberényben, a Jászság fővárosában járt csapatunk, az immáron harmadik alkalommal megrendezésre kerülő Zagyvamenti Maratonon.

A városról előljáróban csak annyit, hogy múltját egészen Attiláig, a hunok királyáig vezetni vissza, kinek lakhelye a ferencesek - egykor pálosok - ódon temploma és zárdája helyén, sírja pedig a várost átszelő Zagyva medrében lett légyen volna. Igaz-e a monda vagy sem, csak egy van, ki tudhatja, mindenesetre máig is él az itt lakók emlékezetében. Épp úgy, mint Lehel vezér alakja, kinek híres-nevezetes kürtje a város becses ereklyéje. E domborművekben igencsak gazdag elefántagyar - mely valószínűleg bizánci eredetű - a híres Konrád császár vesztét okozta, innen a csorba, mely a végzetes csapás után keletkezett. Csorba ide, csorba oda, a jászok kapitányok minden ünnepélyen oldalukon viselték, temetésükön koporsójukon függött. Sőt, ezen remekműhöz egy másik mítosz is kapcsolódik, mely szerint ki ebből kóstolja a Zagyva vizét, azonnal "jásszá válik". S ez bizony nem kis dolog. A jászok ugyanis délceg, eredetükre igencsak büszke náció, kik csak náluknál erősebbet, vitézebbet ismernek el atyafinak.

Azt, hogy Keresztesi László - Böszörményből elszármazott - (Körút)futóbarátunk erősebb vagy vitézebb volt-e e büszke népnél, amikor úgy döntött, hogy Berénybe teszi szálláshelyét, nem tudhatjuk, mindenesetre amit a helyszínen tapasztaltunk, az megnyugtató választ ad kérdésünkre. Őt ugyanis már olyannyira befogadták az itt lakók, hogy a város egyik igen komoly rendezvényének megszervezését - jelesül tehát a III. Zagyvamenti Maratonét - is rá merték bízni, s amikor így döntöttek, bizony jól döntöttek. Laci ugyanis a megmérettetésre késve érkezőket fuvarozott, lefutott egy félmaratont, besegített a főzésben s egyéb verseny körüli teendőkben is. Nem semmi egy figura, büszkék lehetünk rá, hogy ő is egyesületünk tagja volt valaha.

Természetesen igen komoly stáb is segítette a munkáját, akik éppoly nagy szerepet játszottak abban, hogy egy igazán emberi léptékű, akarom mondani futó-léptékű versenyt sikerült a Zagyva partján összehozni.

Pedig a természet bizony alaposan közbeszólt, ahogyan sok másban is az idén. Tudniillik az eredeti útvonal a Zagyva mentén haladt volna, gyönyörű ártéri környezetben, földutakon, szóval egy futó számára ideális közegben. Ezt a verziót a folyamatos esőzések, s az ezzel járó áradások írták át egy kevésbé vizes útvonallá, amely azonban a belvíz megjelenése után szintúgy használhatatlanná vált. Maradt tehát a harmadik variáció: az aszfalt. A pálya oda-vissza útvonal, melyet a félmaratonistáknak egyszer, a klasszikus távot teljesítőknek pedig ebből következőleg kétszer kellett teljesíteniük. Chipes időmérés - ebből, s csakis ebből akadt egy kisebb galiba a verseny végén - szinte tökéletesen sík pálya, ideális 17-18°C fok, egészen komoly mezőny mind tudását, mind létszámát tekintve.

A fentiek ismeretében veselkedett neki a négy, akarom mondani öt - Nagy Enikő ugyanis Pestről érkezett - fős hajdúvárosi különítmény ennek a komoly megmérettetésnek. Kelemen Judit és Nagy Enikő párban teljesítették a félmaratont - 1:38:25-es idővel - ezzel a váltók között a harmadik helyezést sikerült elérniük. Molnár Tibor - ki feleségével, Gyöngyivel egy félmaratoni váltót is bevállalt (melyet nagyszerű, 2:04:22-es idővel abszolvtak) - a maratonisták táborát erősítette, nem is akármilyen teljesítménnyel: 4:14:06-os időeredménye eddigi legjobbjá, méltán lehet büszke elvégzett munkája gyümölcsére. Jómagam egy felest teljesítettem - melyben 1:21:55-es időmmel az összetett második helyezést sikerült elérnem. Zárójelben jegyezném meg, hogy ha mondjuk Csontos Tibor vagy Lefkovits Attila is itt lettek volna, bizony csak távolról nézem a dobogót. Ezt csak azért tenném hozzá, mert bizony ők, na és persze a többi itthon maradt Körútfutó is nagyon hiányzott erről a remek eseményről. Személyes vallomásom következik, ki nem kíváncsi, az ugorjon is az utolsó bekezdéshez. Aki mégis maradt, annak annyit mondanék: részemről azért vágtam neki ennek a versenynek, hogy megtudjam, mivel is jár egy-kétszáz ember számára megrendezni egy ilyen futást. Az anyagiakon túl kell egy jó csapat, egy jó ebéd, na és persze egy jó helyszín, melynél városunk határánál jobbat el sem tudok képzelni. Régóta ott a bogár a fülemben, hogy bizony mi is össze tudnánk hozni egy, a fentiekhez nagyban hasonlót, s ha az égiek is úgy akarják - márpedig a jó céloktól odafent sem vonják meg a bizalmat, akkor meg is tesszük.

Ennyi "személyeskedés" után zárnám is gondolataimat. Nagyszerű verseny, izgalmas küzdelem, kiváló eredmények. Kell ennél több? Azt hiszem, mindenki tudja a választ.

Andirkó László

25(00)

25. Nike Félmartonon 2010. szeptember 5., Budapest

A maratonfutás 2500. évének kilencedik havának ötödik napján került sor a 25. Nike Nemzetközi Félmartonra, ahol 10 500 futó keresett magának különböző távú kihívást.

A rekordszámú nevezés legnagyobb részét a 6100 egyéni és a 900 páros félmartonista tette ki. Mellettük a 3,5 kilométeres Ligetkörön 3500-an futottak. A magyarokat öt kontinens 52 országából érkezett külföldi futó színesítette.

Pontban 10 órakor Kiss Dániel atléta startpisztolyára indult el a handbike-osokat követően a 10 percig tartó futócsapat. Kellemes futóidő és az eddiginél színesebb szórakoztató program várta az idei résztvevőket.

A Hősök terét elhagyva az Andrásy úton hömpölygött a véget nem érő tömeg, ahol az 1 kilométeres szakaszon 5 különböző ponton egy-egy zongorista prezentált klasszikus zenét, ezzel hangulatossá téve a belvárosi betontömeget. Az egyedülálló hídfutások különlegességét a Széchényi emlékévként szolgáltatta a Lánchíd kapcsán. A megunhatatlan panorámát a rakparton a kissé erős szél sem tudta elrontani.

A szervezők meglepetést a zongoristák mellett még a végére is tartogattak, hisz az utolsó kilométeren új nyomvonalon kanyarodtunk rá a Városligeti hídra, innen meg már csak a fák között sűrűsödő ember- és zászlórengeteget kellett fellelni, amelyek egyértelműen jelezték a célkapu közeledtét.

A mezőny legjobbja Tóth László (Békéscsabai AC) 1:04:38-as idővel, további dobogós helyezettek még Erkolo Ashenafi (etióp) és Józsa Gábor. A nőknél a befutó sorrendje Papp Krisztina (UTE) 1:13:13, majd Staicu Simona után a harmadik Földingné Nagy Judit lett. A 21 kilométert futók közel két órán keresztül érkeztek célba, köztük több

közismert személyiség (Fenyő Iván, Szijjártó Péter, Vadon János).

A színes mezőnyben Hajdúböszörmény képviseletében Lajos Bence, Szabó Zsolt, Varga László és Oláh Tibor futott. A Böszörményi Körútfutók SE tagjai közül Katonka Pál 1:34:49-es idejével eddigi legjobbját futotta Nike félmaratonon, míg én az 1:52:53-as időmmel 5. Nike célbaérkezésemet és a negyedévszázados léteemet ünnepeltem a velem egykorú hazai félmaratonnal.

Remélem a félévszázadot is együtt ünnepeljük!

Nagy Enikő

Athén-Spárta 246 km

Spartathlon 2010. szeptember 24-25.

A hagyományoknak megfelelően szeptember utolsó hétvégéjén rendezték meg az Athén és Spárta közötti szupermaratoni versenyt. A távolság 246 km, a szintidő 36 óra. A világ minden tájáról 351-en indultak és 128-an értek célba.

Egyesületünket Szabó Sándor képviselte és sikeresen ért célba. 35 óra 32 perc alatt teljesítette ezt az embert próbáló távolságot az időjárás viszontagságait legyőzve. Hajdú-Bihar megyéből ő az első szupermaratonista, aki elmondhatja magáról, hogy Spártai Hős.

Teljesítményéhez gratulálunk.

Dűlőre jutottunk...

Tokaji kerékpártúra 2010. október 2.

volna, ha nem az országutat választjuk. No, e mögött a mondat mögött aztán tényleg csak az elvetemülten rébuszokban gondolkodók találnak valami megfoghatót, ezért aztán - szokásaimtól teljesen eltérő mód - mindjárt az elején tisztáznék pár dolgot.

Az idén tavasszal, hogy a macska rúgja meg, nem sikerült összehoznunk az immár hagyományos Böszörmény-Tokaj túránkat, melyre minden évben oly nagy erővel készülünk. Magyaráznánk is a bizonyítványunkat: Csontos Tibivel bizony az eddigi legjobb útvonal összehozásán dolgoztunk - ha jól emlékszem, akkor tavasz derekán, végig földutakon, azaz a futó berkeken belül ismert "leglábkímélőbb" talajon szerettünk volna megközelíteni "a Szőlő és bor városát", ám ezen tervünket az ár- és belvíz alapjaiban elmosta. Pedig még egy terepfelmérést is végeztünk: Tiszalök határából indulva - bejárva a Taktaköz településeit - kíséreltünk meg eljutni Tarcalig, ahonnan kiváló dűlőutak visznek a Nagy-Kopaszra. Annyiban sikeres volt vállalkozásunk, hogy megtaláltuk az "Északkeleti-átjárót" Taktabájról Tarcalra, ám akkor az út csak a "felfedező" típusú emberek számára volt járható. Akinek ennyiből nem világos: járhatatlan volt. Nem kockáztathattuk tehát a vezetőség elleni puccs lehetőségét, így lemondtuk a túrát, mondván, hogy majd ősszel, szüret idején... Jómagam tettem még egy próbálkozást a tagok felé, hogy toljuk el a dátumot egy pár héttel, de Forgács Imi - aki jóval előrelátóbbnak bizonyult mint én, felhívta a tisztardosi kompot, amit addigra már partra is vontattak... Rakamaznak kerülve pedig több mint 100 kilométer várt volna a társaságra, így aztán tényleg le kellett tennünk a dologról, helyette azonban kerekeztünk-futottunk egy könnyed 60-ast a Dél-Nyírségben, amely a csapat számára szintén nagyszerű élményekkel zárult.

Ilyen előzmények után jutottunk el máig, akarom mondani október második napjáig, amikor is újból kitértünk a "Tokaji gyors" indulási időpontját. Itt térnék vissza a dűlő-aszfalt dilemmára, amely csak nem akar tisztázódni. Mi ugyanis most is dűlőkön és persze futva szerettük volna megtenni az ismerten is ismeretlen kilométereket, de a csapadékos nyár, és az ebből adódóan állandóan nyers, sáros, munkagépek által barázdált utak most sem tették lehetővé ebbéli szándékainkat. Maradt tehát az országút, és maradtunk négyen: azaz Csernáth Erzsébet, Nagy Enikő, Fekete Antal és jómagam. Haj-jaj, bizony sok volt idén a sérülés, az ilyen-olyan ügyes bajos dolog az egyesület életében, amely aztán a

futókilométerek rovására ment. Viszont elszántságunk semmit sem változott, és ha nem is futva-váltóban, de biciklizve-borozva (erről majd később, pedig tudom, hogy mindenki kíváncsi lett...) végül is megtettünk majd' 75 kilométert. Ami az október eleji zimankóban - még délben is csak 9° fok körül "tetőzött" a temperatura, nem is rossz teljesítmény.

Hajdúböszörmény, Bocskai-szobor, 2010. október 2., reggel nyolc óra, - brrr..., négyen álldogálunk a téren, amikor is megjelenik Rákos Piroska - szintén futó - is, aki azonban sajnos nem csatlakozik kis különítményünkhöz, viszont elkísér minket egy darabon. Egyre fogynak a kilométerek, már Nánáson járunk, ahol betérve egy boltba, bizony mindent kiejtek a kezemből, az érzőidegek ugyanis elfagytak az ujjaimban. Nagy nehezen aztán emelkedik a hőmérő higanyszála, azon vesszük észre magunkat, hogy a tiszalöki kompnál állunk, amely épp a túlparton rostokolt. Azalatt a jó néhány perc alatt, amíg várakoztunk, hogy végre visszatérjen az ingajarat, előjött belőlünk: itt bizony megállt az idő. A komp kapitánya valószínűleg még most is a túlparton szobrozna, ha nem jött volna egy robbanómotorral üzemelő jármű, mint leendő komp-szállítmány. Jött, így aztán végül mi is átkerültünk a túlsó partra, ahonnan már csak egy bő félóra feködt Tokaj városa. Ezalatt azon elmékedtünk: mi legyen a mai célunk? Megkerüljük a hegyet, megajándékozva magunkat a Világ tán' legjobb szőlőültetvényeinek látványával? Esetleg kaptassunk fel a Hétszölő birtok történelmi lankáin kialakított tanösvényen?

Beérve Tokajba nem kellett tovább gondolkodnunk a válaszon, plakátok hirdették szerte a városban: "Szüreti napok október 1-2-3." Helyben vagyunk, gondoltuk. Jól gondoltuk. Aki most aljas módon azt feltételezi rólunk, hogy direkte csak ezért szerveztük ekkorra kis túránkat, az a messzemenőig téved. Annyit elismerünk, hogy egy kis remény azért motoszkált bennünk, hogy így, október elején, a tokaji szüret kezdetén valaminek történnie kell a Zemplén lábainál, de ez minden. Na és persze azt sem tagadhatjuk, hogy a hűvös időben bizony ránk is fért egy kis "lélekmelegítő". Gyors ebéd a Tisza-parton, azután irány a Rákóczi-pince előtti tér, ahol már javában tartott a dínom-dánom. Kóstoló poharunkkal- és jegyeinkkel "felfegyverkezve" elindultunk a pincészetek legjavát felvonultató Bethlen Gábor utcán, ahol belekóstolhattunk az ízek, illatok, zamatok kavalkádját képező tokaji különlegességekbe. Ott volt a Tokaj Kereskedőház, a Degenfeld Szőlőbirtok, a Tokajikum Borház, a Babits pincészet és a Disznókő birtok is. Kiváló tételek szerepeltek a kínálatokban, amely természetesen a külföldiek hadát vonzotta a városba. Lengyelek, hollandok, franciák, angolok, oroszok és olaszok parolázásától volt hangos a város ezen a Tokaj-Hegyaljának oly fontos

rendezvényen. Borlovagok, kádármesterek beszédeit, bemutatóit a Világörökség részét képező települések népviseletbe öltözött apraja-nagyját csodálhatta e napon a nagyérdemű, na és persze azt, hogy ha nehezen is, de a borvidék egyre fejlődik, erősödik. S ez bizony az elmúlt hatvan év "munkáját" tekintve nagy szó. Meg persze remény is. Nem csak Hegyaljának, de az országnak is.

Mi is reménnyel telve hagytuk el aztán e csodás helyet - megspékelve visszautunkat egy komp-, és vonatmegállító kombinációval, azzal a reménnyel, hogy minél előbb visszatérhessünk ide, s hogy minél többen hagyják maguk mögött hasonló gondolatokkal. Mert a bizalom, a remény s a hit bizony hegyeket képes megmozgatni. Tokaj talán már meg is mozdult...

Andirkó László

A gyengébbik nem erősebb napja

15. Coca Cola Női Futógála, Budapest, 2010. október 17.

Ha október eleje, akkor Coca-Cola Női Futógála. Tavaly tettem meg először a 10 kilométeres távot. Emlékeimben egy nagyon jó hangulatú verseny képei éltek és egy nagyon jó futásé. Így idén is türelmetlenül vártam a versenyt.

Október 17. reggel hat óra - kissé fázva, álmosan topogok a kapunk előtt. Enikő szüleit várom, akik feljuttatnak engem a nagy Budapestre, hogy ismét rajthoz állhassak a Városligetben. Az utat nem a verseny előtti izgalom uralta - végigaludtam a 230 kilométert. Enikőéknél hasonló nyugalom fogadott: csendes kávézgatás, reggelizés. Majd miután összeszedtük magunkat, elindultunk a verseny helyszíné felé. Kezdtett rajtam úrrá lenni a versenydrukk.

Chipfelvétel, kis bemelegítés, majd befurakodtuk magunkat a már rajtnál tömörülők közé: Nagy Enikő, Nagy Judit, Csernách Erzsébet. A három Böszörményi amazon - ránk várt a 10 kilométeres táv leküzdése. Enikő már ki tudja hányadik 10 kilométerét futotta, de szerintem ez igazán nem is érdekes a számtalan lefutott maraton és félmaraton mellett. Neki ez inkább csak amolyan délutáni kocogás. Én most küzdöttem meg másodjára a számomra eddig leghosszabb versenyen futott távval. Judit pedig élete első 10 kilométeréhez készülődött.

Eldördült a rajtpisztoly, mi pedig sodródtunk a tömeggel. Kilométerekre éhes nők, a hangulatfelelős biztatja a tömeget, fotósok, kamerák és néhány jelmezbe öltözött férfi, aki nem bírta leküzdeni a futás utáni vágyát - akadt parókába és szoknyába öltözött "nő" de rőzse hordó "asszony" is. Egyszóval minden adott volt, ami egy jó versenyhez kell.

Amint egy kicsit enyhült a tumultus elkezdtünk helyezkedni. Ez olyannyira sikerült, hogy el is hagytuk egymást. A negyedik kilométer tábla körül egyszer csak ismerős hangok köszöntöttek. Innen újra hármásban küzdöttünk a kilométerekkel. A hetedik táblánál Enikő egy sprintre invitált, amit a magam módján próbáltam teljesíteni. Sikerélményként könyveltem el, hogy ha távolról is, de végig láttam Enikő hátát. Judit szemeit pedig a magamén éreztem. Végül a befutó idők is ezt igazolták.

A jól megérdemelt érem harapdálása után mindhárman egyhangúan állítottuk: ismét jót futottunk a Coca-Cola Női Futógálán. Végre egy nap, amikor a férfiak sajnálhatják, hogy férfiak.

Csernáth Erzsébet